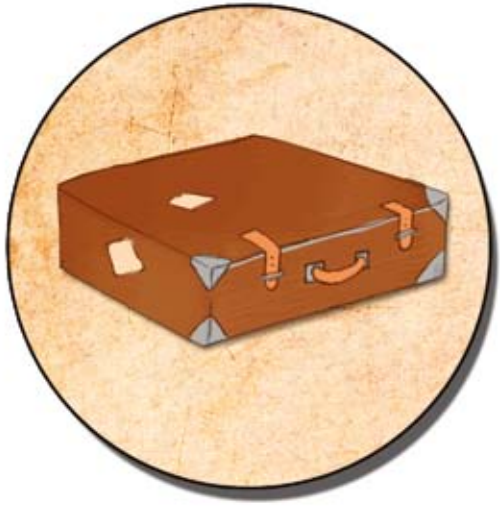

Afrika

• Tajuplný kufr •

(O hněvu a omluvě)

Jednou odpoledne, bylo zrovna krásně a teplo, Martin na chvilku usnul a zdál se mu zvláštní sen. Jakmile se probudil, přiběhl za svými kamarády a rychlostí blesku jim ho vyprávěl: „Tomáši, Katko, musíte jít se mnou!“ přímo poskakoval nedočkavostí. „Bylo tam tak krásně! Žili jsme v pohádkovém zámku s nádhernou obrovskou zahradou, na obzoru byly vidět vysoké hory, museli jsme se brodit pískem po horké poušti, přeskakovat ledové kry, proplout tyrkysové moře, jedli jsme ty nejdelší špagety na světě a…“

„Počkej, počkej, Martine, jaký zámek a jaké špagety?“ nechápavě ho přerušil Tomáš. „Ty asi ještě pořád spíš!“ „Jen ho nech, mně se to líbí. Povídej dál,“ zasnila se Katka. „Možná se mi to jen zdálo, ale když jsem se probudil, pusu jsem měl od kečupu, v botách písek a na nočním stolku fotku toho nádherného zámku.“

„Martine, já bych chtěla vidět ten krásný zámek a ochutnat nejdelší špagety… Že mě tam vezmeš?“ prosila Katka. „Jasně, jen vůbec nevím, kterým směrem bych se měl vydat. Tamhle přes kopec, nebo na druhou stranu přes řeku?“ říkal si Martin. „A nebylo v pokoji ještě něco, nějaká stopa?“ zeptala se Katka.

Martin ani chvilku nečekal a už běžel zpátky do svého pokojíčku. A kupodivu neběžel sám. Zvědavost a touha po dobrodružství přitáhla za Martinem i jeho kamarády. Hledali a hledali, až nakonec našla Katka v kapse Martinových kalhot jakýsi složený papírek.

„Aha, něco mám. To nám určitě pomůže. Počkejte, podívám se," snažila se otevřít poskládaný lístek, ale bezvýsledně. „Ale fuj, Martine! To není žádná stopa, je to jenom tvoje stará žvýkačka zabalená v papírku!" zvolala po chvilce rozzlobeně Katka.

„A co tohle?" Tomáš vytáhl zpod postele stařičký zaprášený kufr polepený nálepkami a vlajkami různých států.

„Nádhera!“ vykřikly překvapené děti. „Co je to za kufr? Čí může být?“ říkal si Martin. „Otevřeme ho!“ navrhl zvědavý Tomáš. „Ty jsi dobrý. A jak, když je zamčený?“ zamumlal Martin. „Podívejte se ještě jednou pod postel, jestli tam někde není i klíč, jinak budeme muset něco vymyslet.“

Děti prohlédly celý pokoj. Pod postel nakoukly asi stokrát, ale žádný klíč nenašly. Chlapci se nakonec rozhodli použít svou sílu a došli pro kleště, šroubovák a kladivo. Po chvilce kutění se jim podařilo kufr otevřít, a dokonce ho ani moc nepoškodili. Martin nedočkavě odkryl tajemství, která kufr schovával, a před dětmi se zjevily nejrůznější suvenýry z cest, staré pohlednice a fotografie.

„Podívejte se, tady je vyfocený pán v klobouku. Kdo by to mohl být?“ uvažovala Katka. „To nevím, ale ten klobouk je mi nějak povědomý. Ano, přesně takový jsem viděl ve svém snu,“ souhlasil Martin.

„Asi to byl kufr nějakého cestovatele, který s ním prošel celý svět," řekla Katka, ovšem chlapce obsah kufru natolik zaujal, že ji vůbec neposlouchali. Ani si nevšimli, že odešla z pokojíku napít se vody. Když se ale vracela, klopýtla přes Tomášovu ruku a spadla rovnou do kufru. „Au, ty nemehlo, dávej pozor! Copak nevidíš, kam šlapeš?!" okřikl ji Tomáš. „Podívej, co jsi udělala, zničila jsi kufr!" rozzlobil se i Martin. „Nezlobte se na mě, ale když se Tomáš tak roztahoval, jak jsem měla projít? Já za to nemůžu," bránila se Katka. „Ale můžeš, měla jsi dávat pozor!"

